

De borgtochtelijke vlucht van Christus naar Egypte

Predikatie over Mattheüs 2:15b

Zingen: Psalm 35:1
Lezen: Mattheüs 2:13-18
Zingen: Psalm 42:4 en 5
Psalm 89:10
Psalm 25:6

Onze tekst is Mattheüs 2:15b:

Uit Egypte heb Ik Mijn Zoon geroepen.

Mijne vrienden,

Adam moest na de val uit het heilig land Eden verdreven worden. En verdreven zijnde uit de hof, heeft de Heere die hof toegesloten, door een engel te zetten met het vlamig lemmer eens zwaards, dat zich omkeerde, om de weg naar de hof te bewaren, opdat ze daar niet meer zouden inkomen. Op zichzelf een weldaad. Een schande vanwege de zonde, maar gevallen zijnde een weldaad, want anders hadden ze kunnen eten van de boom des levens en zouden ze hier hebben moeten blijven leven tot in eeuwigheid.

Dat kan niet. Gelukkig voor het volk dat dát niet kan. Eensdeels een schande, dat ze uit Eden verdreven werden, maar anderzijds gelukkig dat een engel met een vlamig lemmer eens zwaards hen de weg tot de boom des levens kwam af te snijden. Anders zouden ze altijd hebben moeten blijven leven. Gelukkig voor de Kerk, dat ze niet in leven hoeven te blijven, dat ze mogen sterven als Gods tijd is gekomen om verlost te worden.

De val van de eerste Adam staat in het teken van het vlamig lemmer, van een dreigend zwaard. En nu moest de tweede Adam, Christus, uit het heilig land vluchten voor het dreigend vlamig zwaard van Herodes. Naar Egypteland, opdat

Adamskinderen uit het Egypte der zonde en des doods in Hem teruggebracht zouden worden tot het heilig land van Gods gemeenschap en van Gods genade; én opdat in Zijn vlucht uit het heilig land naar het Egypte der zonde, zou vervuld worden de belofte: Uit Egypte heb Ik Mijn Zoon geroepen, en in Hem de ganse uitverkoren Kerk. In Hem voorverordineerd, in de tijd toegebracht; uit Egypte heb Ik Mijn Zoon geroepen en in Hem Mijn zonen en dochteren.

Lieve vrienden, wij wensden een ogenblik stil te staan bij: *De borgtochtelijke vlucht van Christus naar Egypte.*

Ten eerste: Vluchtend voor Herodes' zwaard.

Ten tweede: Vervullend de profetie der genade.

Niet lang nadat de wijzen Hem goud, wierook en mirre gebracht hadden, komt er een boodschap in de droom tot Jozef dat hij vluchten moet, want Herodes zal het Kindeke zoeken te doden. Hij zal het Kindeke zoeken, zegt de Schrift, dat kan, maar voornamelijk om Hem te doden. Christus zoeken om Hem te doden. Hij wil het doen, openbaarlijk, letterlijk om Hem te vermoorden.

Men kan Christus ook zoeken om Hem te doden door de godsdienst. In de leer, in de gronden. Die kunnen met opzet ondermijnd worden in de wegneming van de kracht en de noodzakelijkheid van Christus. Hem ondermijnen in de godsdienst, met een Christus en niet dé Christus. Een Christus, die er soms iets op lijkt en het toch niet is. Want Christus is álles, maar een Christus, die kan wel veel zijn, maar niet alles: doodsgevaarlijk! De atheïst zegt: daar is geen God, fabels. Verschrikkelijk. Maar de godsdienst, ik bedoel de rechtse, heeft een Christus, heeft veel, en anderen gaan verder, hebben zeer veel, maar het is net eeuwig zielsbedrog, want Christus is álles. Dat is het. En nu kunnen we met godsdienst troost zoeken op eigen eer aan, dat is net een godsdienst om Christus te doden, de Christus, de Christus des Heeren.

Er zullen vele valse christussen opstaan en valse profeten. De Heere heeft het Zelf gezegd. Niet alleen in persoon, dat ook, maar in valse gronden, valse hoop, vals geloof, valse liefde. Die,

indien het mogelijk ware, ook de uitverkorenen zouden verleiden.

En nu komt de engel des Heeren in de droom tot Jozef te spreken en te zeggen: Sta op, neem het Kindeke en Zijn moeder. Wij zeggen: Moeder en kind. Inderdaad, dat moeten we doen: Moeder en kind. De Schrift zegt: Hét Kindeke en Zijn moeder. Terecht, want het Kindeke is toch eeuwig God. Neem het Kindeke, Jozef, het Kindeke en dan Zijn moeder; en vlied in Egypte en wees aldaar. Zolang u denkt dat het gevaarlijk is? Niets te denken: en wees aldaar, totdat Ik het u zeggen zal, niet korter. Niet zolang Jozef denkt, maar zolang, tot de Heere een Goddelijke boodschap geeft, dat is: Totdat Ik het u zeggen zal. Wonderlijk stuk, want dat is ook waar: Zo moet de Kerk blijven in Egypte; nu spreek ik van de uitverkoren Kerk, die blijft in het Egypte des doods en der zonde, der onbekeerlijkheid, der onherborenheid en in de natuurstaat, totdat God zegt: Leef in uwen bloede, ja leef!

Totdat Ik het zeggen zal. Blijf in Egypte, tot de dood van Mijn Zoon. Of: Blijf in een godsdienst zonder God.

Maar ook kunnen we hieruit leren: Hoevelen blijven in Egypte voor eigen rekening, onder een onverzoende Wet en met een onbetaalde rekening, met al hun omzettingen, met al hun gewaarwordingen, uitgangen, toegangen en ondervindingen (ik spreek van een ziel waar wat in roert, onafhankelijk waar het op uit loopt). En die blijven in Egypte. Sommigen zijn toegekeerd, opgekeerd, bijgekeerd, half bekeerd en die blijven nochtans in Egypte en zullen hulpeloos sterven, als opgekeerde, toegekeerde, aangedane, omgezette mensen, maar buiten Christus.

Tot Ik het zeg. De komende zielen blijven in Egypte, en daar wordt onbekeerd zijn een ontzetting. Zolang, tot Ik het zeggen zal, zegt de Heere. Tot de Heere ze brengen zal in een toevallen van het recht, in het aanbidden van het recht, ja, in een omhelzing van het verdoemend recht: Ik zal maken dat ze een welgevallen zullen hebben aan de straf hunner ongerechtigheid. Niet voor niets staat er: een welgevallen; een welgevallen, een vermaak, een lust, een liefde, ja, een omhelzing van hun rechtvaardige verdoemenis. Och, als dat er in gemist wordt,

mensen, dan wordt er alles in gemist; dan kun je misschien verder gaan; dan krijg je een bekeerd mannetje, een bekeerd vrouwtje, toegekeerd, bijgekeerd, een beetje opgekeerd. Maar, dan wordt één van de voorname – ik zeg niet de voornaamste, maar een van de voorname – hoekstenen van het gebouw van de verlossing gemist, want ze hebben dat verdoemend recht niet gekust, niet omhelsd, met een welgevallen.

O, vergis u niet, vergis u niet, want dan zeggen ze tegenwoordig: Die man heeft stukken geleerd, die man heeft wat ondervonden. Maar die is misschien op weg om bekeerd te worden, misschien op weg, hij die zo'n zondekennis heeft, zo'n schuld kennis, en zo'n welgevallen heeft aan de straf zijner ongerechtigheid. Zie, het kan een voorweg wezen. Dit kan een voorweg wezen, als iemand zijn zonde, zijn verderfelijke, zijn doemstaat in Adam inleeft. En in die doemstaat is alles zonde, alles zonde, en die dan door de trekking des Geestes, naar de deugd van Gods rechtvaardigheid, getrokken wordt en een welgevallen in het recht krijgt; om zó één te verdoemen, van de aarde weg te doen – weg zo'n pestwalm, weg van de aarde –, die leert daar een vermaak in te krijgen.

Ja, dat leren al Gods uitverkorenen, als ze bekeerd worden. Maar denk erom, daar blijven ook velen staan, die blijven net hier staan. Sodom uit, krachtdadig, wonderbaarlijk, aan engelenhanden, 't is een wonder, en toch nooit in Zoar, dat is Christus. Denk aan de vrouw van Lot. Wat had dat mens veel ondervonden en toch nooit verzoend, nooit een overgang in Christus, nooit in Zoar.

Goddelijke dingen, krachtige dingen, denk aan de dwaze maagden. Hun hele leven lang uitgangen: ze gingen uit, de Bruidegom tegemoet, ook de dwazen, en dan niet een, maar dé Bruidegom: Christus; en toch eeuwig buiten.

Ik heb Mijn Zoon, Ik heb Mijn Kind uit Egypte geroepen. Daar zijn voorwegen, mijne vrienden, er zijn voorwegen. Tegenwoordig zijn ze ook al niet meer nodig. Een voorweg, door de bearbeiding des Geestes, in een ware overtuiging, ontgronding en ontbloting, afsnijding onder het Goddelijke recht en dan eens Anderen worden, door het geschonken geloof, in een weg van

eeuwige onmogelijkheid en in een weg van eeuwige eenvoudigheid tegelijkertijd!

Wie het ooit geleerd mag hebben, dat dat waar is, leert het in een weg van eeuwige onmogelijkheid met al dat voorgaande. En als dat gebeurt, een eeuwige eenvoudigheid, is het door een geschonken onwederstandelijk geloof. Daar kan de duivel, de zonde, de hel niet bijkomen; het is toch een wonder, als het maar geschonken wordt. Christus omhelzend en met Christus verenigd. De ziel met Christus en Christus met de ziel, dat is in Hem gevonden worden, uit Egypte geroepen.

In Christus en met Hem verenigd, stelt Christus hen de Vader voor, zonder vlek en zonder rimpel, want ze zijn door het geloof verenigd met Christus, en Christus met de Kerk, zodat al wat van Hem is, daar het hare is, haar eigendom voor eeuwig. Dan pas zijn ze uit Egypte geroepen, dán! Dan spreekt God de Vader, als Rechter, ze vrij, als ze zonder vlek en rimpel voor Hem gesteld worden in Christus, in Christus hoor! Christus maakt vrij en Die stelt ze voor in Zijn Naam, en de Rechter spreekt daar vrij; daar ben je zelf bij, geen overspanning, veel helderder dan ik u zie en gij mij, denk er om, dat is waar, maar het is wel ontzaglijk.

Dan uit Egypte, spreekt de Heere: Ik zal op u nooit meer toornen, noch u schelden; of: Mijn zoon, Mijn dochter, uw zonden zijn u vergeven; of: Ik heb u liefgehad met een eeuwige liefde en u getrokken met koorden van goedertierenheid. Of wat de Heere hier ook wenst te zeggen, als het maar waar is. Of ook, het zou kunnen: Mijn zoon, Mijn kind, in de Zoon. Ik heb Christus uit Egypte geroepen, opdat al de uitverkorenen in Hem uit Egypte zouden geroepen worden. Daar zijn ze bij bewustheid kind van God. Daar kreeg u vrijspraak, daar kreeg u een vrede, die alle verstand te boven gaat, en gij door God, met God, in God verzoend, door de Heilige Geest.

Jozef dan opgestaan zijnde, nam het Kindeke en Zijn moeder. Niet wachten tot het dag wordt. Wij wachten de dag even af; niets geen dag afwachten, meteen gaan, onmiddellijk, naar het Woord, gehoorzaam.

Ook weer borgtochtelijk is Christus' eerste reis na Zijn geboorte in de nacht. Hij heeft tweemaal gereisd in de nacht, in de nacht van de duisternis in de baarmoeder, van Galiléa naar het zuiden. En nu na de geboorte is de reis ook in de nacht. Wonderlijk. De Kerk heeft een nacht-Borg. Hij, Die de Zonne der gerechtigheid is; Hij, Die het Licht aller lichten is en geen duisternis is in Hem, is een nachtelijke Borg.

Hij is in de nacht geboren, Zijn eerste reis na Zijn geboorte was in de nacht, naar Egypte. Hij ging in de nacht op de berg alleen om te bidden. Hij is in de nacht geweest in Gethsémané. Hij is in de nacht opgestaan, eer het begon te lichten. Een nachtelijke Borg heeft hen verlost uit de nacht der zonde, der vervloeking en des doods en de Vader voorgesteld in Hem. Zij waren zwarte nacht-des-satans-kinderen, maar in Hem zijn ze kinderen des lichts, wandelende als kinderen des lichts, in Christus.

Kennen ze dan geen nacht meer? Ja, de nacht van Romeinen 7! Ik ellendig mens, wie zal mij verlossen, vrijmaken, uit het lichaam dezès doods. Van buiten en van binnen: twijfelmoe-digheid, aanvechtingen, vijandschappen, eigen vlees, wereld, duivel, godsdienst, valse broeders, wat een nacht, wat een nacht, en ongelooft, althans zwak of klein geloof. O, wat een aanvechtingen, wat een bespringingen. Satan ziet ze graag in de war gebracht, als hij die man of die vrouw toch eens in de war kan krijgen, hier. Misschien, misschien, kan hij hem in de war krijgen, maar hij zal hem nooit meer kunnen krijgen, dat weet hij wel; nee, satan zal dat volk nooit meer krijgen. Doch hij zal niet aflaten, als hij kan en God het toelaat, om ze te pijnigen en te verwarren, hun leven gans te verwoesten en te verdonkeren, en om te trachten dat ze ooit in zonden zouden vallen, hoe dan ook, of, als dat kon, afvallen van de rechte gronden in Christus. Bij Zijn eerste reis is Christus in de nacht gevlucht naar Egypte, in de nacht alleen in Gethsémané, in de nacht op de berg om te bidden, in de nacht gestorven, in de nacht opgestaan eer het begon te lichten, opdat de Kerk, Zijn volk zou zingen: 'k Zal Zijn lof, zelfs in de nacht . . . Er kome en het ga dan zo 't wil, ik zal Zijn lof . . . Wat anders, wat moet je anders zingen, moet je van je zelf zingen? Moet je van je bekering zingen, van je

bevindingen? Mensen, houdt toch op, o, als er iets van God bij is, is Hij het enkel en alleen, laat Hij de eer ontvangen, nooit de eer aan enig schepsel, maar Hij alleen. 'k Zal Zijn lof, zelfs in de nacht, zingen daar ik wát verwacht? Nee, Hem verwacht, Hem, die Nachtkoning, Die de Zonne der gerechtigheid is, Die eeuwig licht is. Die Nachtkoning, om een nachtvolk tot koningskinderen, tot kinderen des lichts te maken. Om te wandelen als kinderen des lichts; om in de nacht kinderen te zijn, die wandelen als kinderen des lichts. Dat is het geheim, maar in een Ander, in de Ander.

En wees aldaar tot de dood van Herodes. Dan de vervulling der profetie, om te vervullen de profetie der genade. Twee profetieën. Ten eerste Hoséa 11:1. Opdat vervuld zou worden, hetgeen van de Heere gesproken is door de profeet, zeggende: Uit Egypte heb Ik Mijn Zoon geroepen. Dat is eerst natuurlijk letterlijk. Uit Egypteland, want Mozes en Aäron zeiden tot Faraö: Alzo zegt de Heere: Laat Mijn volk trekken, want het is Mijn volk, Mijn oogappel, Mijn eerstgeboren zoon. Toen kon Mozes zeggen: Faraö, denk erom, dat in deze nacht veel eerder Egyptes eerstgeboren zonen zullen sterven, dan dat Hij het volk Israël, Zijn eerstgeboren zoon, niet laat trekken.

Waarom toch, waarom dan toch? Omdat Christus in de lendenen van Israël besloten lag.

Daarnaast, in hogere zin: Uit Egypte heb Ik Mijn zoon, Mijn volk geroepen. Mijn kind in Christus, waar we straks iets van gezegd hebben, namelijk bij deze woorden: Blijf in Egypte, totdat Ik het u zeggen zal. En tegelijk besloten: Ik zal u tot zonen en dochteren stellen. Ze komen allemaal uit Egypte, hetzij uit een kerkbank, hetzij uit de wereld of van het sportveld.

Lieve vrienden, jongens, meisjes, gaat niet naar de sportvelden, het is al erg genoeg, met die verderfelijke radio en popmuziek, en die verwoestende alcohol. Jeugd, jeugd, niet doen, hoor, niet doen. Ik zeg het alleen om het vrijmachtige van Gods welbehagen te tonen. Uit Egypte geroepen en dan is het waar van die vrijmacht Gods, om iemand als een Manasse, of Maria Magdalena, als een Bunyan of Perkins en anderen, als een beestmens te trekken en tot lichten in Zijn Kerk te maken. Of als

een Samuël, die als een kind van 3 of 4 jaar al in de tempel diende, of als een à Brakel aan de rokken van zijn moeder.

O, die vrijmacht Gods, de een wordt als een beestmens uit de zonde getrokken en een ander uit de kerkbank. Alle uitverkoren zondaren worden als satanskinderen bekeerd. Al word je uit een kerkbank getrokken en kom je nooit op die plaatsen en word je voor uitbrekende zonde bewaard, gelukkig. In je jeugd uit een kerkbank getrokken, wat een zachte bekering zou je zeggen. Maar bekering uit iedere zonde is een krachtadig iets. In Adam zijn we doodschuldig aan alle zonden. Alle zonden die we doen zijn een gevolg van de val, een uitvloeisel van Adams zonde.

O, wat een krachtadige bekering moet dat wezen, om uit de dood der zonde getrokken te worden. Alle zonden zijn vruchten van de doodboom der zonde, daarom is alle bekering krachtadig. Bij Samuël ook, wat een krachtadige bekering moet dat geweest zijn, om hem van een satanskind te maken tot een broertje van zijn godzalige moeder Hanna. En John Welch, zo'n krachtadige bekering, even zo krachtadig als van Manasse. De omstandigheden waren wel anders, dat weten we.

Ik heb Mijn zoon, Mijn volk uit Egypte geroepen, uit het Egypteland der zonde en des dood. Daar één uit de kerkbank in zijn jeugd, of uit de wereld, Zijn Naam ter ere.

Ik heb weleens opgemerkt in dit verband, dat zij die van jongs af gegrepen zijn, soms wat meer ontdekt zijn, wat de diepte en ontdekkende oefeningen betreft, soms helderder zijn dan die als uitbrekende zondaren gegrepen zijn.

U voelt wel, dat zeg ik hierom, omdat de jeugd denkt, dat als je in de wereld leeft, je dan de meeste kans hebt om gegrepen te worden. Ze durven het niet openlijk te zeggen, maar ik heb gevoeld dat de jeugd dat weleens denkt. En anders – denken ze – gebeurt het toch niet. Maar jeugd, nooit doen hoor, nog minder zeggen. Daarom zeg ik dit expres, omdat ik weet dat sommigen daarmee worden aangevallen. Maar dit weet ik zeker, de krachtadigste en helderste bekering vind je dikwijls bij diegenen, die nooit in uitwendige zonden uitbroken zijn.

Maar vraag wel om ontdekt te worden en dat je hier beneden de grootste, vuilste zondaar mag worden in de inleving, zodat er

geen dronkaard, geen hoereerder, geen moordenaar, geen sportliefhebber erger is dan u, in de inleving dan.

Ik heb Mijn Zoon, en in Hem, Mijn zoon en Mijn dochter, allen uit Egypte geroepen. Allen in Adam, dood in zonden en misdaden. Noem één zonde waaraan een mens niet schuldig is. Nog één keer, ik heb weleens gemerkt, dat een mens, die, om zo te zeggen uit een kerkbank getrokken is, soms meer ontdekking heeft in de diepte, dan die uit de wereld getrokken is. Dit zeg ik weer expres, omdat het waar is, en indien het mogelijk is om enigszins dat zware pak des satans ietwat te verbotten, als ik het zo mag zeggen.

Soms begrijp ik dat hij jonge mensen aanhitst: Als je midden in de wereld leeft, heb je de meeste kans om bekeerd te worden, denk aan die, denk aan die en aan die. Kijk, en dan zeg ik, het kan, maar wee als je het doet. Zie wel bekeerd te worden, jong en oud, écht bekeerd te worden en vraag – dat mag je vragen – om bekeerd te worden zoals God al Zijn ware, oude volk bekeerd heeft. Dat ware volk, die kinderen, die uit Egypte geroepen zijn. Een eeuwig wonder is het als je er ooit zult komen. Wat zullen die zingen. Daar zingt een Rachab, een Maria Magdalena, een Timotheüs en Saulus van Tarsen, een Hanna en de moeder des Heeren, de kroon voor het Lam nederwerpend. Halleluja: Geloofd zij God de Heere, in Christus, want Gij hebt ons – dat zingt de ganse verlost Kerk – want Gij hebt ons Gode gekocht door Uw bloed, o Lam Gods.

Uit die diepte, die hoogte, die lengte en die breedte, die afgrondelijke zondeschuld en verdrukking van de mens, in dat Egypte. Het is nooit te peilen, maar alleen te aanbidden. Daar is een eeuwigheid voor nodig om dat te aanbidden, met dankzegging, want Gij hebt ons Gode gekocht door Uw bloed, o Lam Gods.

O, die diepe doorgang, toen Hij als zuigeling naar Egypte vluchtte, ja, en die nederdaling ter helle, om ze uit de hel op te halen als zonen en als dochteren. Daar is geen zondaar te groot, geen ongerechtigheid te diep, want het zal nog kunnen om Zijnentwil.

Eerst zingen we Psalm 89:10:

Mijn hand zal, hoe 't ook ga, hem sterken dag en nacht;
Mijn arm zal hem in nood voorzien van moed en kracht;
De vijand zal hem nooit door wreev'le handelingen,
Door list, of hels bedrog, in uiterst' engten dringen;
De booswicht zal 't geweld nooit tegen hem gelukken,
Noch in- noch uitlands vorst zijn zetel onderdrukken.

Nu zien we de tweede belofte, die vervuld moest worden, om daarna met een woord van toepassing te eindigen. Het is allemaal toepassing, als het maar toegepast mocht worden.

Als Herodes zag, dat hij van de wijzen bedrogen was. Hij was niet bedrogen, zegt de kanttekening, maar hij, Herodes, bedriegt alles en vermoordt alles. Toen werd hij zeer toornig, en enigen afgezonden hebbende, heeft hij omgebracht al de kinderen, die binnen Bethlehem en in al deszelfs landpalen waren, van twee jaar oud en daaronder, naar de tijd, die hij van de wijzen naarstiglijk onderzocht had. Toen is vervuld geworden hetgeen gesproken is door de profeet Jeremia, zeggende: Een stem is in Rama gehoord, geklag, geweent en veel gekerm; Rachel beweende haar kinderen en wilde niet vertroost wezen, omdat zij niet zijn.

Dus weer moet de profetie vervuld worden, altijd de profetie, altijd alles bijbels, de Bijbel verklaart zich uit de Bijbel, is altijd bijbels. Er is niets gebeurd wat niet bijbels is. De vlucht naar Egypte; het gaat over een bijbelse man, Herodes, een verschrikking, maar het is bijbels, het staat erbij. Hij heeft gezorgd voor de vervulling van de profetie. God gebruikt soms de goddelooste mensen om de profetie te laten vervullen, ook bij de vlucht voor Herodes; anders waren ze nooit naar Egypte gegaan. Jozef en Maria waren nooit uit zichzelf naar Egypte gegaan. Waarom ook? Het zou verschrikkelijk geweest zijn, als ze het gedaan hadden en uit het heilige land weg waren gegaan. Nu moesten ze. Uit Egypte heb Ik Mijn Zoon geroepen. En Herodes, de helhond, heeft het moordzwaard doen blinken om hen te laten vluchten in de nacht.

De wijzen gingen terug naar hun land. En toen – verschrikkelijk wat hier staat – zond hij enige mannen, soldaten, wreedaards,

naar Bethlehem en haar landpalen, en zijn al de kinderen van twee jaar oud en daaronder gedood. O, verschrikkelijk, maar 't is bijbels. Want er staat: Een stem is in Rama gehoord, waar Rachel is begraven, vlak bij Bethlehem, dat is in Rama geweest. Zij zal veel kermen. Wonderlijk. Dezelfde vlakke van Bethlehem, dezelfde buurt, Rama en Bethlehem, daar is Rachels graf: op de weg naar Bethlehem.

Rachel, het beeld van de wenende moeder. Rachel weende eerst omdat ze geen kinderen kreeg en later weende ze, toen ze ging sterven, vlak na de geboorte van haar tweede kind, Benjamin. Ben-oni, dat is stervende: de zoon mijner smart. Niet Ben-oni, zegt Jakob, maar Benjamin: zoon mijner rechterhand. Rachel, beeld van de wenende moeder; eerst omdat ze geen kinderen had en nu, nadat ze wel kinderen gekregen had, bij het laatste kind. En Jakob begroef haar. Niet in Machpela, want daar ligt de Kerk begraven. Zij is begraven op weg naar Bethlehem, daar is het graf van Rachel, de wenende moeder. Wenen. Jeremia's profetie is vervuld. Geklag, geweent en veel gekerm, zegt Jeremia, Rachel beweende haar kinderen en wilde niet vertroost worden, omdat ze niet zijn. Haar kinderen, haar nakomelingen, het tien-stammenrijk, zijn weggevoerd naar Assyrië en later Juda naar Babel. Rachel, het beeld van de wenende moeder, die ook weent om haar kinderen, haar nakomelingen, die naar Assyrië en naar Babel gevoerd waren. Niemand is in het land over; Rachel, een eenzame, wenende vrouw.

En hier, in Juda, in de streek van Bethlehem, Rama, Efratha, al die wenende moeders bij hun gedode kinderen, dat is een stuk, hoor! Kinderen van twee jaar oud en daaronder. Veel zuigelingen, heel jonge kinderen, door Herodes' wrede soldaten achter elkaar gedood. Wenende moeders. De band tussen moeder en zuigeling is de nauwste band die er is in de schepping.

Nu gaat Jeremia het verklaren in hoofdstuk 31, dat staat erbij. U zult zeggen: Is er dan geen hoop voor die kinderen, die daar gedood zijn? Ze werden toch gedood om Christus' wil? Sommigen zeggen, het zijn de eerste martelaren geweest, die kinderen, om Christus' wil. Als het er op aan komt, een beetje gezocht, hè. Een martelaar wéét wat hij doet, maar dat kan een

klein kind niet.

Is er dan geen hoop voor die kinderen? Lieve mensen, we zeggen eerst dat God aan niet één van die kinderen onrecht gedaan had, als Hij niet één van hen zalig gemaakt had. Want die kinderen hebben in hun bondshoofd Adam, God naar troon en kroon gestoken. Alle kinderen, alle mensen, hebben de dood en de eeuwige verdoemenis verdiend. Het is enkel vrije genade als de Heere er één uithaalt. En als een mens sterft door het zwaard, dat zegt ook nog niets. In een oorlog sterven er tientallen kinderen, ja, misschien wel honderden door één bom; de Heere is daar vrij in. Nee, dat is geen grond.

Maar als het Woord er wat van zegt, ja! En de kanttekening, ja! Daarvoor moeten we bij het oorspronkelijke wezen, bij Jeremia 31:16: Zo zegt de HEERE – dat is de belofte –: Bedwing uw stem van gewezen en uw ogen van tranen; want daar is loon voor uw arbeid, spreekt de HEERE, want zij zullen uit des vijands land wederkomen.

Dat ziet natuurlijk op Assyrië en Babel, maar ook geestelijk en dat is het in ons gedeelte. En dan laat ik hier de kanttekenaars bij Jeremia 31:16 spreken: Gij zult kinderen genoeg weder bekomen, die lichamelijk uit Babel en geestelijk uit het rijk der duisternis zullen geroepen en u toegebracht worden. En dan Jeremia 31:17: En daar is verwachting voor uw nakomelingen, spreekt de HEERE. De kanttekening zegt hierbij: Of, in uw einde, dit is: gij hebt nog ten laatste veel goeds te verwachten. Jeremia zegt: Er komt een tijd, dat de wenende Rachel vertegenwoordigd wordt, uitgebeeld wordt, in deze wenende moeders, op hetzelfde terrein, in hetzelfde vlak, Rama-Rachel. Want uw kinderen, daar gaat het over, zullen wederkomen tot hun landpale. Wat is dat nu? O, dat is Kanaän en de christelijke Kerk. Dat zei Jeremia, de profetie van Jeremia stond in dit gebeuren bij Bethlehem. Dat zag de profeet geschieden en dat heeft de Heere gezegd: Zij zullen wederkomen tot hun landpale, dat is tot Kanaän en de christelijke Kerk.

Uit des vijands land zullen zij wederkomen, dat wil zeggen uit Assyrië en Babel, maar bovenal uit het Babel der zonde en des doods en der ongerechtigheid. En daar we tevens respecteren de

volkomen werking van de vrijmacht Gods, mogen we op grond van de profetie van Jeremia zeggen: Daar is hoop voor die kinderen. Niet omdat er andere redenen zijn. Schrift met Schrift verklaren en daar de kanttekening bij, de bijbelse kanttekening, die de Bijbel verklaart. Die zegt erbij, dat haar kinderen uit des vijands land zullen wederkomen, dat is het rijk der duisternis, dat is van nature het land van de duivel. En wederkomen in haar land, dat is Kanaän, hier beneden, anders gezegd de christelijke Kerk.

Op grond van het Woord, dat ernaar verwijst, volgens de profetie van Jeremia, zullen zij zekerlijk terugkeren, letterlijk en figuurlijk, dat is geestelijk. En dat ziet weer hier op, dit is er de vervulling van. Deswege zou ik het liefste zeggen, op grond van de Schrift, niet op grond van dat de moeders zeggen, dat de kindertjes zo onschuldig zijn; ze zijn niet onschuldig, ze zijn doodschuldig; maar op grond van het lieve Woord: Die kinderen van Bethlehem zijn behouden.

Maar het zal wel een eeuwig wonder zijn als we zullen delen in de profetie van Jeremia, hier vervuld. Om uit 's vijands land weder te komen. Letterlijk kan het niet meer, want een dood kind kan uit de dood niet wederkomen. Die kinderen zijn ook niet gestorven in 's vijands land, maar in Kanaän; toch is er een terugkomen tot Kanaän en de christelijke Kerk. Dat is het beeld van het hemels Kanaän en van de Kerke Gods daarboven. Daar krijgen ze God eeuwig groot te maken, Zijn lieve Naam ter eer. Heere, het heeft U behaagd, in Rama deze kinderkens door het zwaard te laten sterven en Herodes de maat vol te doen maken. De kinderen stierven, om als eersten in Uw Koninkrijk Uw lof te zingen en U te aanbidden, op grond van het bloed. En de profetieën werden vervuld. Hoe wonderbaar is Uw getuigenis. Mocht het wezen dat de ouders hun kinderen kregen op te dragen. Opdat ze gezond en sterk worden en vooruitkomen? Och, dat u er iets van kende, ten aanzien van het arme kind, die arme jongen, of dat arme dochttertje, dat u gekregen hebt of nog zult krijgen. En dat u zeggen mocht: Kind, wat ben je ongelukkig ontvangen en ongelukkig in zonde geboren, maar wat zou je nameloos gelukkig zijn, mijn kind, mijn jongen, mijn

meisje, mijn jongeling, mijn jongedochter, als je dat ene nodige mocht ontvangen. Als je met God verzoend mocht worden en tot God bekeerd, om op reis te raken naar het land zonder zonde, als kind van God.

Ouders, ziet bekeerd te worden; ziet dat uw kinderen bekeerd mochten worden door vrijmachtig welbehagen in Hem, Die naar Egypte ging om de Zijnen uit Egypte te roepen. O, haast u, zorgt voor u zelf, ouders, om zelf uit Egypte te worden geroepen en zorgt ook voor uw kinderen.

Dat onze zonen en dochteren uit Egypte mochten geroepen worden, Zijn Naam ter eer. Wie weet, wie weet, wat God nog doen mocht. Amen.